

усѣщамъ . . . срамъ, разбирате ли, срамъ, ей такъвъ, какъ да ви кажа, бездѣненъ срамъ, който ме изгаря чакъ до вътрешноститѣ! . .

Той се изправи. Очитѣ му свѣтѣха трескаво.

— Знамъ, знамъ, че се чудите. Но слушайте. Всѣки новъ пжтъ това ми възкресява една отдавнашна случка, една случка, за която не мога да си спомнямъ, безъ отвращение и срамъ за себе си, и за мнозина още такива, като мене . . . Ето нѣ, скоро ще станатъ осемнайсетъ години оттогава, а азъ още не мога да забравя. Никому не съмъ разказвалъ за това, а пжкъ тая дребна случка стана, тѣй да се рече, и завой на моя житейски пжтъ. Ще ви я разкажа, ако ви се слуша . . . Хемъ и ще ми олекне малко.

Пжтътъ слабо слизаше къмъ една широка падина, по която се удължаваха вече сѣнкитѣ на две диви круши. Той вдигна надъ челото си козирката на голѣмия каскетъ, който сякашъ го стѣгаше, и почна:

— Бѣше презъ войната, европейската. Азъ бѣхъ на фронта, офицеръ отъ школницитѣ, командувахъ взводъ, после рота, и една нощъ при контра-атака, една мина